राज्ञस्तयोश्च संसक्तश्चित्तयोरितरेतरं ।
दृग्व्यापारैः स्वसंवेद्यैः संलाप इव पप्रथे ॥ ३६६ ॥
नृपं हारितचित्तं तं विज्ञायैकः प्रियो विटः ।
ततः प्रसङ्गे प्रोवाच प्रीतिवृद्धिकरं वचः ॥ ३६७ ॥
देव गीतमिदं यातं संप्राप्यैते मनोरमे ।
कर्पूरपारीपतितं मैरेयमिव हारितं ॥ ३६८ ॥
गायन्त्योर्मार्जितामेतां रागाद्दत्तचतुष्किकां ।
अनयोः प्रतिमाव्याजाच्चुम्बतीव निशाकरः ॥ ३६९ ॥
करन्यस्तकपोलान्तमुद्गायन्त्याविमे ध्रुवं ।
कटाक्षैः कुरुतो व्योम्नि वैमानिकविमोहनं ॥ ३७० ॥
ज्ञानन्त्या स्वाश्रयां चर्चामनयोरेकयावयोः ।
असूयास्मितगर्भोऽयं कटाक्षः पश्य पातितः ॥ ३७१ ॥
गायन्त्येकानतमुखी कर्णव्यालोलकुण्डला ।
विपरीतरतोद्रेककृतारम्भेव शोभते ॥ ३७२ ॥
सफलं तस्य तारुण्यमीदृश्यो निर्जने स्त्रियः ।
औत्सुक्याद्विरहे यस्य गायन्त्येवंविधैः स्वरैः ॥ ३७३ ॥
उपपत्तिपरित्यक्तशास्त्रानुष्ठानमोहितैः ।
एकसार्थप्रयातेभ्यः कथमेको विवर्ज्यते ॥ ३७४ ॥
नेत्रस्य रूपं श्रोत्रस्य ध्वनिं संस्पृशतो न चेत् ।